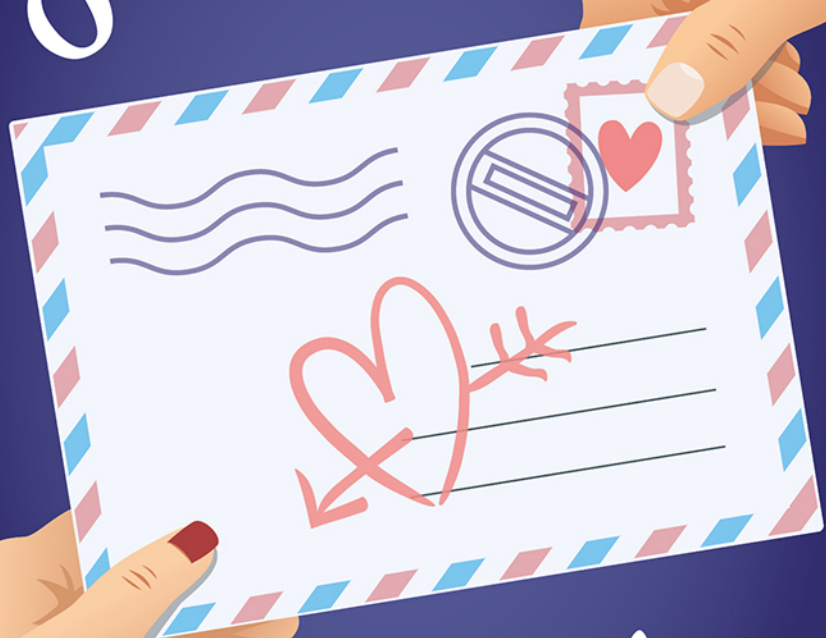

JO WATSON

Já a Ty,

navždy

Od autorky vašich
oblíbených romantických příběhů

JÁ A TY, NAVŽDY

Copyright © 2019 Jo Watson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Vargová, 2021

Cover © Adéla Korbělářová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1665-4 (pdf)

JO WATSON

Já a Ty,
navždy

*Pro všechny,
kterým někdy bylo řečeno,
koho nesmějí milovat*

PROLOG

Než začneme s vyprávěním, chci, abyste o mně věděli pár věcí. Myslím, že vám to pomůže pochopit, proč... *proč* jsem se chovala tak, jak jsem se chovala, *proč* jsem taková, jaká jsem, a prostě *proč*. Není *proč* koneckonců tou nejzásadnější filozofickou otázkou? *Proč* je všechno? *Proč* tohle, *proč* támhleto a *proč* zrovna já?

Takže fakta jsou následující. Jmenuji se Becca Thorneová. Mimochodem, to není mé pravé jméno. Mé skutečné jméno je Pebecca Thorneová a příběh o tom, jak jsem přišla o tu malou nakloněnou čárku, která z „Rebeccy“ udělá „Pebeccu“, je opravdu podivuhodný. Hlavní roli v něm hraje malá kapička vody, jež ukápla na můj rodný list a jako kouzlem rozpustila na inkriminovaném místě inkoust. Ta kapka ukápla z oka mé matky, když se dozvěděla, že můj otec zemřel při autonehody. Kdyby otec nezemřel přesně v tu chvíli a kdyby se o tom matka dozvěděla o pouhou vteřinu později, nemusela bych celý život snášet nevěřící pohledy lidí, co si poprvé přečetli mé jméno.

Teď se možná divíte, proč vám vyprávím o svém jménu. Něco tak triviálního, jako je jméno, přece vůbec nesouvisí s těmi existenciálními *proč*? Ale já jsem jiného názoru.

Myslím, že veškerá *proč* mého života jsou s tím jménem pevně spjatá. Na jménu záleží, a pokud vám dají hned po narození špatné jméno, vykročíte do světa levou nohou. A co teprve když dostanete špatné jméno za špatných okolností. Kvůli tomu mi vždycky připadalo, jako by se do mého života hned od počátku vepsala nějaká strašlivá tragédie. Zdálo se mi, že nevím, kým jsem, a že mi, stejně jako tomu osudnému P, něco důležitého schází.

To je tedy jedna věc, kterou byste o mně měli vědět. Druhá je, že mám spoustu chyb. Je mi jasné, co si teď říkáte. Každý má své mouchy. To je sice pravda, ale mé chyby mě svedly z cesty častěji, než bych si byla ochotná přiznat. Svedly mě do křoví, do škarpy, do slepé uličky. Smyk sem, smyk tam, jsem v tom už přímo přebornice.

Teď vás nejspíš bude zajímat, jaké chyby to jsou a proč mám zrovna tyhle. Na první část otázky není těžké odpovědět, ale ta druhá bude trošku složitější. Tuším, že to má na svědomí ona slza, jež před lety dopadla na můj rodný list. Slza, jež zpečetila můj osud a stvořila mě, Pebeccu Thorneovou.

A kdo že to jsem? ptáte se. Tím si, upřímně řečeno, sama nejsem moc jistá. Jsem si ale víc než jistá několika věcmi, které stojí za zmínku. Příliš mi záleží na tom, co si o mně ostatní myslí. Někdy mi na tom záleží tak moc, že mě to úplně paralyzuje a já se nezmůžu vůbec na nic.

A teď druhá chyba. Příliš se snažím dokázat světu, že se ve mně plete. Polovinu času ani nevím, co se snažím dokázat a komu, ale dělám to. Ustavičně něco podnikám jen proto, abych mohla říct: „Vidíte, dokázala jsem to. HEČ!“ Co vám budu povídat – je to vyčerpávající.

A zmíním ještě poslední chybu, která mi působí potíže asi nejčastěji. Dřív konám než myslím. Konám oběma rukama, nohama a celým tělem a na myšlení často nestihnu ani pomyslet. Vyběhnu, ještě než zazní výstřel, a mozek zapomenou

na startovní čáře. Prostě ho tam nechám a vřítím se do slepé uličky, nebo – chraň bůh – přímo do jedné z těch vysokých, tlustých cihlových zdí, o které se člověk může pekelně rozmáznout.

Jak jsem tedy řekla, než se tímto příběhem začneme společně prokousávat, je důležité si tyto věci uvědomit. Protože když se nad tím teď zamýšlím, je víc než jasné, jak jsem se dostala do situace, v níž se právě nacházím. Mé chyby a matčina slza mě pořádně postrčily k tomu, že jsem jednala dřív než myslela a že jsem se ocitla v tak monumentálním, obrovském, gigantickém...

Kapitola 1

Průšvihu.

Jsem v takovém průšvihu.

A není to malý průšvih, jako když v dnešní době použijete na veřejnosti plastové brčko, i když jste viděli spoustu fotek trpících mořských koníků. Nebo když na něco špatně kliknete a začne vám psát týpek s knírkem, jaký mívají masoví vrazi. Nebo když si samy ostříháte ofinu, protože jste to viděly na YouTube. Ne, já mám na mysli takový ten průšvih, kvůli kterému se budete v noci budit zbrocení potem, lapat po dechu a bude vás píchat na hrudi.

Snažila jsem se k tomu zaujmout spirituální postoj. Opačkovala jsem fráze jako *všechno jednou pomine* a *vesmír ti přinese odpověď*, bla bla bla. Ale po dvou měsících, kdy jsem dýchala do své srdeční čarky (o níž jsem si ani nebyla jistá, jestli existuje) a pila hustá mazlavá zelená smoothie pro duševní prozření, jsem měla pořád Průser. Průser s velkým P, několika vykřičníky a tím zděšeným emoji, co vypadá jako duch.

Otevření mysli a srdce vesmíru mi ani trochu nepomohlo překonat tvůrčí blok. Nepomohlo mi ani „volné psaní“, řízená meditace, cvičení, poslech klasické hudby, totální půst od sociálních sítí a (můj poslední zoufalý pokus) drastický úklid

kanceláře podle Marie Kondo. Nic mi nepomohlo a nic nezměnilo skutečnost, že jsem měla přesně měsíc na to, abych své literární agentce a nakladatelství odevzdala nový román, z něhož jsem zatím napsala přesně nula slov.

Kvůli úspěchu mé první knihy se mnou nakladatelství podepsalo smlouvu na druhou, aniž by po mně vyžadovalo nějaký koncept. Také mi vysolilo pořádně tučnou zálohu, kterou jsem bez dlouhého přemýšlení celou utratila. Takže když ze mě žádná kniha nevypadne, budu ty peníze splácet až do smrti smrtoucí, o níž jsem teď doufala, že přijde brzy. Byla jsem tak zoufalá, že jsem se v jednu chvíli dokonce modlila, aby přišla nějaká strašná globální katastrofa (třeba výbuch Yellowstonského národního parku nebo invaze mimozemšťanů) a všechny nás smetla z povrchu zemského.

Musím přiznat, že jsem po úspěchu své první knihy začala být trochu namyšlená. Nejspíš mi to stoupl do hlavy. To porsche, v kterém teď jezdím, bych asi mít nemusela. Vlastně se mi ani moc nelíbí. Nemusela bych bydlet v tomhle obrovském bytě nebo si kupovat letenku do business class, když let trvá jenom dvě hodiny (a obzvlášť ne poté, co jsem zjistila, že chlapi čůrají na prkýnko i tam). Stala jsem se jedním z *těch lidí*, kterým jsem se dřív posmívala: lidí, co si jsou schopni připlatit tři sta randů za bleděmodrou sůl, kterou z bublajícího potůčku na úpatí Himálaje vytáhli buddhističtí mniši. Prokristapána. Ale chtěla jsem jednomu konkrétnímu člověku něco určitého dokázat, takže jsem se nechala unést. Jako obvykle. Vždycky se nechám unést a na následky toho „unášení“ moc nemyslím.

Je opravdu fascinující, kolik peněz člověk dokáže utratit (a jak rychle!), když si nedává pozor. A pak jednoho dne pípnete kartou, manažer restaurace přijde k vašemu stolu a pronese ta obávaná slova: „Je mi líto, ale vaše platba nebyla přijata.“ A vždycky to řekne tím *typickým* hlasem. Tichým,

tlumeným tónem, který nějakým záhadným způsobem dokáže pojmout zároveň soucit i posměch.

Myslela jsem si, že napsat druhou knihu bude hračka. Tu první jsem koneckonců dokázala vychrlit během pouhých několika týdnů. Vytrysklo to ze mě, jako když praskne potrubí. Můj příběh zaplavil stránky a nepřestával je plnit, až jsem jednoho dne vzhlédla od monitoru a došlo mi, že v ruce držím plnohodnotný román. Jasně, vycházela jsem z několika čerstvých bolestných zkušeností, a možná proto se mi psalo tak snadno. Rychle jsem si našla agentku a o týden později už pro mě měla nabídku k vydání. „To je u začínajícího autora naprosto neslýchané,“ řekla mi. Kniha vyšla, prodaly se stovky tisíc výtisků a moje jméno se ocitlo na několika prestižních seznamech bestsellerů.

„Becca Thorneová napsala nejdojemnější knihu letošního roku. Její smutný a křehký příběh nebudete moci odložit,“ napsaly *New York Times*. *„Skutečně pozoruhodný a realistický příběh o ztracené lásce, kvůli němuž jsem musela často sahat po kapesníku,“* napsaly *USA Today*. *„Hořím zvědavostí, co pro nás autorka nachystá příště.“*

No představte si ten stres! Co když žádné příště nebude? Co když jsem s první knihou měla jen kliku a žádnou další už nenapíšu? Z toho pomyšlení se mi dělalo špatně. Podívala jsem se na hodinky a znovu ucítila ten kopanec do břicha. Schůzku s agentkou mám přesně za čtyřicet minut. Věděla, že žádnou knihu nemám. Už třikrát požádala nakladatelství o prodloužení termínu a vyhrožovala, že mě vyhodí. Vlastně si myslím, že dnes bude s vyhrožováním konec. Dnes přišel ten slavný den, kdy konečně dostanu padáka a má krátká kariéra kdysi úspěšné spisovatelky bude u konce. Při té představě se mi celé tělo sevřelo v křeči. To jsem nemohla dopustit. Já svoji kariéru potřebuju. Potřebuju být spisovatelkou, někým, kdo něco dokázal. Protože co

bych jinak byla? Nic? Možná, tak trochu, kdysi dávno, ale ne tak docela *někdo*.

Prohrabala jsem skříně. Co si mám pro takovou příležitost vzít na sebe? Co si lidé berou na svůj vyhazov? A jaký soundtrack se k němu hodí? Vždycky hledám dokonalou píseň, která by hrála v určitých okamžicích mého života. Dělal jsem to už jako malá. Na písničky myslím obzvlášť v těch tichých chvílích, které jsou plné nervozity a zoufale by potřebovaly naplnit něčím jiným. Tohle byla jedna z nich. Vytáhla jsem staré zmuchlané šaty a napadlo mě, že kdybych si je vzala na sebe, neučesala se, neodlíčila rozmazané oči a kolem by hrála melancholická bluegrassová píseň, mohla by se nade mnou slitovat. Možná že když si vezmu kostýmek z osmdesátých, s vycpávkami na ramenou a takovými těmi plisovanými kalhotami, tak se jí nebude chtít mě vyhodit. V pozadí by hrála energická hudba a já bych sebevědomě vplula do její kanceláře...

„Let the River Run!“

Povzdechla jsem si a v duchu se rozloučila se svojí verzí filmu *Podnikavá dívka*. Popadla jsem džíny, které mi vinou nočních náletů na ledničku byly v pase trochu těsné, a natáhla si tričko s usmívajícím se smajlíkem (*ta ironie*) - jedny z mála čistých věcí, co jsem tu měla. Přes rameno jsem si přehodila kabelku a vyrazila ke dveřím. Kolena se mi třásla jako dvě ubohé čivavy.

Upravila jsem si kabelku, která mi klouzala z ramene. Byla to moje oblíbená. Před rokem jsem ji našla v rohu starého, zaprášeného starožitnictví v centru Johannesburgu. Pokrývala ji výšivka z drobných korálků, a když jsem byla nervózní, přejížděla jsem po nich prsty. Bylo na tom něco uklidňujícího a já jsem teď zoufale potřebovala uklidnit.

Zavřela jsem dveře bytu a zamířila k výtahu. Bydlela jsem v jedné z těch renovovaných budov v centru, co byly těžce

cool a trendy a obsahovaly byty, hotel, kanceláře, obchody, restaurace, a dokonce i galerii současného umění. Tam jsem byla jen jednou. Postávala jsem, srkala hipsterský džin s květinovým nádechem a předstírala, že chápu význam nasprejovaného iPhoneu, který visel ze stropu. Byl na prodej za sto tisíc randů.

„Výraz odporu vůči společnosti posedlé sociálními sítěmi,“ řekl mi muž s knírem, který připomínal postavu z *Pirátů z Karibiku*. Přikývla jsem, i když jsem neměla ani ponětí, o čem to mluví. Jak už jsem řekla, celý ten dům byl tak trochu hogo-fogo a já jsem vážně *nemusela* bydlet zrovna tam. Kdybych k sobě byla upřímná, musela bych si přiznat, že chci prostě jen udělat na lidi dojem. Otázkou bylo, na *koho* přesně?

Výtah byl prázdný. To se mi líbilo. Začal klesat a já si pohrávala s korálkovou výšivkou na kabelce. Dívala jsem se, jak se tlačítka rozsvěcí a čísla na nich jsou stále menší a menší...

14...

13...

12...

Děsila jsem se chvíle, kdy se rozsvítí tlačítko „1“ a já budu muset vylézt z výtahu a čelit své oheň sršící literární agentce. I v lepších chvílích byla přinejmenším děsivá. Měla pronikavě zelené oči a její jméno, *Dafné Kingsleyová-Hawthorneová*, znělo jako šlechtický titul. Kdykoli jsem ji slyšela ho vyslovit, automaticky jsem v duchu dodala „velevážená paní“. Výtah se zatřásl a prudce zastavil. Podívala jsem se na tlačítka. Deváté patro, jedno z těch, kde jsou kanceláře.

„Už odcházím, už jdu, OK?“ Do výtahu vešla podrážděná žena. „Jdu do výtahu. Už jsem ve výtahu. Mačkám tlačítko. Zmačkla jsem ho. Stihám to, dorazím včas.“ Přestala komentovat každý svůj pohyb a stoupla si naproti mně. Rychle jsem si ji prohlédla a pak odvrátila pohled. Byla to jedna z těch žen, kterých si všimnete. Víte, co myslím? Jedna z těch, co na ní

ulpí všechny oči, když vejde do místnosti. Profesionalita z ní přímo číselá. Měla úhledně sčesané vlasy, tmavě rudou rtěnku, podpatky s červenými podrážkami, a navíc i kostýmek! *Ha!* Já věděla, že si ho mám vzít taky. Ta žena vyzařovala takovou sílu a moc, že prostě *neexistovalo*, aby ji někdo někdy vyhodil.

„Dveře se zavírají. Zavřely se. Už tam budu..., ehm, haló? Pardon, ztrácím signál... Za chvíličku jsem tam.“ Prudce zavěsila, jako by byla našťvaná, a já si v duchu říkala, s kým to asi tak mluvila. Navázala jsem oční kontakt a nenuceně se na ni usmála. Žena mi úsměv neoplatila a sklouzla očima k mému tričku. Založila jsem si ruce na prsou. Bylo mi jasné, že se ofrňuje nad mým outfitem. *Ženština jedna.*

Výtah se rozjel a pak náhle opět zastavil. Žena v kostýmku vzhlédla a dlouze, otráveně si povzdechla, jako by si nemohla dovolit ztrácet čas. To byla nejspíš pravda. Tyhle typy měly vždycky něco důležitého na práci, schůzky, pilates... *Vidíte, i já se můžu nad něčím ofrňovat.* Dveře výtahu se otevřely a dovnitř vešla ještě našťvanější žena. Vztekle zmáčkla tlačítko přízemí, a když se dveře okamžitě nezavřely, stiskla ho ještě pětkrát za sebou.

„Když to budete pořád mačkat, nepojede to o nic rychleji,“ ušklíbla se sarkasticky ta v kostýmku.

Druhá žena se prudce otočila a vrhla na Kostýmek smrtící pohled. Bože, jejímu obočí nešlo nic vytknout. Vzduch ve výtahu ztěžkl bojovnými feromony. K přivřeným očním víčkům se přidaly sevřené, matně rudé rty. Připadala jsem si jako v epizodě *Zoufalých manželek* a se zatajeným dechem čekala, co se bude dít dál. Ulevilo se mi, když se dveře konečně zavřely a výtah se opět rozjel. To ovšem neznamenalo, že by se atmosféra uvnitř pročistila. Napětí v té kovové kabině by se dalo krájet i tupým příborovým nožem. Kostýmek si poklepávala mobilem do dlaně, Obočí podupávala a já si pohrávala s korálky na kabelce. Napadla mě otázka, proč ty dvě ženy

vypadají tak nervózně, jak se já cítím uvnitř. Jaký problém měly ony? Že by také stály na nějaké životní křižovatce a přemýšlely, kterou cestou se vydat? Myšlenky se mi rozběhly všemi směry, když tu náhle...

Udeřila katastrofa.

Ticho prořal hlasitý skřípavý zvuk, který mě donutil zacpat si uši. Prudké trhnutí mi vystřelilo žaludek do úst a všechna krev se mi nahrnula do hlavy tak prudce, že jsem uviděla hvězdičky. Chytla jsem se zábradlí. Gravitace se vypařila a moje nohy se odlepily od země. Křičely jsme. Výtah nabíral rychlost.

„To s tím Yellowstonským parkem jsem tak nemyslela!“ zakvílela jsem nahlas. Výtah padal stále rychleji a mně to připadalo jako rychlost světla. Doufala jsem, že smrt ve výtahu nebude bolet. Co to plácám? Jasně že bude bolet! Pevně jsem stiskla víčka a čekala na nevyhnutelný třesk, po němž přijde nekonečná temnota. Umřu...

Jaká hudba by asi sakra měla hrát k tomuhle?

Kapitola 2

Pek-lo na ze-mi! Protože to tady rozhodně propuklo.

Vzduch naplnily výkřiky, kvílení, paže a nohy. Ostrá bolest v zádech mě upozornila na skutečnost, že se mi louboutinky ženy v kostýmku zabodly mezi lopatky. Za bolest v obličejí zase mohla obrovská klíčenka, kterou mě Obočí přetáhla přes pusu. Jednou rukou jsem se snažila to všechno odpálit opačným směrem a druhou zoufale svírala zábradlí, až mi zbělely klouby na rukou. Kabelka se mi svezla z ramene a já po ní prudce chňapla. Ucho se utrhlo a korálky se rozlétly všude kolem, jako by někdo z kanónu vystřelil milion skleněnek, které se do mě střefovaly jako kulky. Odrážely se od podlahy a od stropu s kadencí deathmetalového sóla. *Jo*, tohle byl ten nejlepší soundtrack pro takovou chvíli. Vražedný, uši rvoucí kytarový riff, doprovázený divokými skřeky, co vypráví o smrti v plamenech pekelných.

A pak to skončilo právě tak rychle, jako to začalo. Výtah se skřípěním zastavil, deathmetalová píseň v mé hlavě dospěla ke svému barbarsky chrčivému crescendu a nastalo *ticho*. Zadržely jsme dech a nechaly to ticho kolem nás křičet.

Uplynulo pět vteřin a potom šest, sedm a osm. Výtah se rozezněl novými zvuky. Bylo to naše zoufalé volání o pomoc.

Zvedla jsem se na nohy a srdce mi v krku bušilo tak silně, až jsem se bála, že vyskočí ven. Trásla jsem se, těžce oddechovala, lapala po dechu a křičela o pomoc. Kostýmek se vrhla na dveře a snažila se je násilím otevřít. *Lup* - rudý umělý nehet se odlomil a spadl na podlahu. Bušila pěstmi do dveří tak silně, že se výtah znovu roztrásl.

„Opatrně!“ zařvala jsem na ni. Bála jsem se, aby to bušení znovu nerozjelo výtah. Ale místo výtahu se rozjelo něco jiného. Podívala jsem se ke stropu a hrůzou mi spadla brada. Ocelový poklop nahoře se zatřásl a začal padat. Padal stále rychleji, cestou nabíral rychlost a před mýma zděšenýma očima narazil Obočí přímo do hlavy. Několik vteřin tam stála a vypadala omráčeně. Pak jí pohasly oči a s bouchnutím se sesula na podlahu.

„Panebože.“ Vrhla jsem se k ní a zatřásla s ní. Zasténala a vydala bublavý zvuk. „Musíme se odsud dostat,“ zaječela jsem na Kostýmek. Podívala se na mě, jako by jí oči měly vyskočit z důlků a jako by se její dolní čelist měla každou chvíli utrhnout a skutálet na podlahu. Temně rudou rtěnku měla rozmazanou po tvářích. Přikývla a stiskla velké červené tlačítko. Vzduchem se rozlehl další zvuk. Sirény byly tak hlasité, že jsem si musela zakrýt uši a schovat hlavu mezi kolena.

Nevím, jak dlouho jsme tam tak čekaly. Sirény vriskaly a každá z nás uvízla ve svém vlastním, šokovaném vesmíru. Čas v této fázi získal jakýsi zastřený charakter. Vteřiny nám připadaly jako roky. Do ocelových dveří začali bušit muži se sekerami. „Nebojte, už to bude!“ volali. Jediné, co jsem mohla dělat, bylo sedět na zemi s koleny u krku a ze všech sil se snažit, abych nevybuchla v záchvatu šílenství. To, co se říká o zážitcích blízké smrti, je pravda: vážně vám před očima proletí celý váš život. Ale nejsou to ty dobré chvíle. Jak jsem tam tak seděla, zaplavovala mě jedna bolestná vzpomínka za

druhou. Zlomená srdce, rodina a přátelé, které jsem neměla, knihy, které jsem nenapsala...

Dveře se konečně rozlétly dokořán. Zpocení muži v uniformách a se sekerami (nad nimiž bych za jiných, méně životu nebezpečných okolností určitě slintala) vtrhli do výtahu. Záchranář s obrovským kufříkem první pomoci se rozhlédl kolem a vrhl se k ženě ležící na podlaze, jejíž zkrvavené obočí už dávno nebylo *dokonalé*. Chvilí jsem se nemohla pohnout, i když mě muži ujišťovali, že už se můžu bezpečně postavit. Myslím, že v tu chvíli jsem skutečně pochopila, co to znamená být v šoku. Přišlo mi, že jsem daleko a že se vznáším mimo své tělo. A až když jsem pod pažemi ucítila ruce, které mě něžně zvedaly do mužovy náruče, něco ve mně se probralo do reality. Vynesl mě ven a tam se rozezněl *potlesk*.

Rozhlédla jsem se kolem a s hrůzou si uvědomila, kolik lidí se shromáždilo před výtahem, aby to divadlo mohli sledovat v přímém přenosu. Vzduchem se míhaly iPhony a natáčely nás. Přímo před jejich očima probíhala reality show zadarmo, ani si kvůli tomu nemuseli předplatit Netflix. Přemýšlela jsem, jaká hudba by se k tomu asi hodila.

Zavrtěla jsem se, vyskočila z mužovy náruče a málem při tom ztratila rovnováhu. Jeho ruka pohotově vystřelila do vzduchu a chytila mě, abych nespadla. Postavila jsem se na nohy a uslyšela, jak dav zalapal po dechu.

„Opatrně, slečno,“ řekl muž. Byla jsem zmatená, nervózní a mé ruce se pokusily nahmatat korálkovou výšivku na kabelce. Ale nebyla tam. Podívala jsem se na svou prázdnou paži.

„Moje kabelka! Moje kabelka!“ zakvílela jsem zoufale, jako by to byla ta nejdůležitější věc pod sluncem. Hledala jsem ji očima a vzpomněla si na všechny ty korálky, na to, jak skákaly a odrážely se od stěn výtahu. Otočila jsem se a zadívala se dovnitř. Ta žena tam pořád ležela na podlaze. Záchranář

jí zajišťoval krční páteř a připravoval infúzi. Při pohledu na to, jak jí hrot jehly zajíždí do paže, jsem se zachvěla a rychle uhnula očima. Cítila jsem, jak mi z obličeje mizí barva a v kůži mě brní blížící se závrať.

„Radši si sedněte.“ Hasič mi pomohl se posadit a něžně mi sklonil hlavu mezi kolena. Motala se jako planeta, která vy-
létla mimo oběžnou dráhu. Uslyšela jsem ženský hlas, tichý,
laskavý a konejšivý. „Tu máte,“ řekla a z velké kabelky vytáhla
Coca-Colu. Otevřela plechovku a podala mi ji. Vděčně jsem
na ni kývla a zdvihla plechovku ke rtům. Cukr a bublinky mi
okamžitě udělaly dobře.

„Já vám tu kabelku podám,“ řekl soucitně hasič. „Jen chvíl-
ku zůstaňte sedět.“ Opět jsem přikývla, protože mi došlo, že
jsem na tom hůř, než jsem si původně myslela. Srkala jsem
colu a s každým douškem se do mě vracela barva. Hlava se mi
přestávala motat a ani nohy se už tak netřásly. Hasič se vrátil
s kabelkou a podal mi ji. Tedy, podal mi to, co z ní zbylo. Ucho
bylo urvané a uvnitř zela velká díra, takže byla zcela nepo-
užitelná. Podívala jsem se dovnitř a zkontrolovala, jestli v ní
zůstal její obsah – mobil, peněženka... A vtom jsem to uviděla.

„Co to...?“ Vypadalo to jako tajná přihrádka uvnitř kabelky,
která se roztrhla. Strčila jsem dovnitř prsty a něco nahma-
tala. Bylo toho hodně. Sevřela jsem to, co mi připadalo jako
cáry papíru, a vytáhla to ven. Zírala jsem na ně. Vypadaly sta-
ře – dost staře. Měly na sobě hnědé, zaprášené skvrny a byly
zmačkané, jako by je někdo četl pořád dokola. Vypadalo to, že
jsou všechny psané jednou osobou. Bylo na nich stejné písmo.
Otevřela jsem první a začala číst.

9. července 1949

Má lásko,

*mrzí mě, že jsme se dnes nemohli setkat, ale zastavila mě
policie a chtěla vědět, kam jdu. Všichni jsme v šoku z toho,*

co se stalo včera. Je toho plné rádio, nikdo nemluví o ničem jiném a mně je zle z pomyšlení, co zákon o smíšených manželstvích bude znamenat pro nás dva.

Otočila jsem dopis na druhou stranu a pečlivě si ho prohlížela. Na zadní straně nebyla adresa, nic, co by mi řeklo, kde se vzal a pro koho byl určený. Podívala jsem se i na ostatní dopisy a v rychlosti si je prohlédla. Byly to milostné dopisy, to bylo jisté. Jak jsem je tak procházela, vyskakovala na mě známá slova, fráze a data. A právě když mi začínalo docházet, o co v dopisech vlastně šlo, zazvonil mi telefon. Při hlasitém zvuku vyzvánění jsem nadskočila – připomnělo mi to sirény z výtahu. Popadla jsem mobil, podívala se na jméno, jež bylo roztažené přes celou obrazovku, a srdce mi opět spadlo až k nohám.

Mobil přestal zvonit a já si vydechla úlevou. Ten pocit mě však rychle přešel při pohledu na proud zpráv ve WhatsAppu, jež vztekle vyskákaly na obrazovce.

Dafné (velevážená paní): Kde jste?

Dafné (velevážená paní): Jestli nejste na cestě, tak si mě nepřejte.

Dafné (velevážená paní): Kvůli tomuhle jsem zrušila polední schůzku!

Dafné (velevážená paní): Začíná mi docházet trpělivost.

Zkoušela jsem co nejrychleji odepsat, ale prsty se mi třáslly.

Becca: Budu tam za pět minut. Zasekla jsem se ve výtahu.

Dafné (velevážená paní): To vám tak věřím.

Sarkasmus, který jí odkapával z přísně našpulených rtů, jsem si představila tak živě, že jsem ho téměř uslyšela nahlas.

Vzhlédla jsem od mobilu a uviděla, jak kolem projelo pojízdné lůžko. Obočí odváželi a vypadalo to vážně. Dívala jsem se, jak lůžko rychle projíždí chodbami, a otevřenými dveřmi zahlédla záblesk červených a modrých světel sanitky. Doufala jsem, že bude v pořádku.

„Sakra, už jsem na cestě, jasný? Jo, jsem nahoře. Jdu pěšky. Už jdu!“ Uslyšela jsem povědomý naštvaný hlas a otočila se doleva. Kostýmek už zase telefonovala a z jejího hlasu přímo číselna naléhavost. Vztekla zavěsila, otočila se a odpochoďovala pryč. Její podpatky hlasitě klepaly o mramorovou podlahu. A tak jsem nakonec zbyla *jen já*. Dvě ženy, s nimiž jsem právě sdílela strašlivý zážitek, byly pryč. Ani jsem nevěděla, jak se jmenují. Vstala jsem a trochu se oprášila. Přišel čas jít. Čas na hudbu. *Ať už ta hudba bude jakákoli.*

Kapitola 3

Kancelář mé agentky byla stejně děsivá jako ona sama. Čekárna měla podlahu z tmavého dřeva a byla plná hnědých kožených pohovek. Šlo o přesně ten typ gaučů, na něž byste si neměli sedat, když se vám potí zadek. Museli byste se z nich odlepit špachtlí. Sesula jsem se na náhodný gauč a jedna z Dafnéiných posluhovaček (které vždycky vypadaly tak vyděšeně) ke mně přispěchala s vyceněným úsměvem.

„Mohu vám nabídnout kávu?“ zeptala se nervózním, zrychleným hlasem. Rychle se usmála a pak naklonila hlavu ke straně, takže vypadala jako surikata.

„Ne, díky.“ Dát si teď kafe by nebyl ten nejlepší nápad. Srdce mi bušilo rychlostí smečky chrtů a já nechtěla přilévat benzín do ohně. Bála jsem se, že mi srdce každou chvíli proskočí hrudním košem a rozstříkne se na Dafnéině naleštěné podlaze. Při představě, jak to její asistentky musejí vytírat, jsem se nervózně usmála. Dafné by vyštěkla: „Co se to tady kurva stalo?“ (často takhle sprostě nadávala) a ta její naspeedovaná surikata by řekla, že jedné z těch, co si kdysi říkaly spisovatelka („nikdo důležitý“), vybuchlo srdce.

Raději jsem ruce na hrudi zkřížila a pokusila se o dlouhý, meditativní nádech. Ale snažit se zkrotit emoce pro mě teď

bylo jako pokoušet se zastavit stádo splašených koní. Nemohla jsem potlačit tu úzkostnou paniku, která mnou divoce proudila a vyskakovala mi na kůži, kde brněla a píchala. Do žaludku mi házela studené kuličky a třásla jimi. V hlavě mi začal hrát soundtrack, který by se hodil k soudnému dni. Představila jsem si, jak lidem na ulici spadnou tašky s nákupem a všichni vzhlédnou k nebi, kde uvidí obrovskou vesmírnou loď, zakrývající slunce. Dum, dum, duuuuum. *Slyšíte to?*

„Tak kde sakra je?“ slyšela jsem ji zaječet. Ani se nesnažila ztlumit hlas. Bylo mi jasné, že mluví o mně. Surikata, která mi před chvílí nabídla kávu, proběhla čekárnou a plaše nakoukla do dveří.

„Je tady,“ šeptla sladce. Tak sladce, že to vyznělo skoro hořce, jako když cucáte pytlíček umělého sladidla.

„Tak ať jde dovnitř, prokrista.“

Zvedla jsem se z gauče a vykročila ke dveřím kanceláře. Pomalu. Měla jsem pocit, že se mi na podrážky nalepila nějaká neviditelná žvýkačka, takže je ani nemůžu zvednout ze země. Potřebovala jsem odvést pozornost a instinktivně sáhla po korálcích na kabelce. Ale nebyly tam. Sakra, byla jsem bez nich jako nahá. Potřebovala jsem tu kabelku jako dítě svého oblíbeného plyšáka. Posunula jsem půlku chodidla na práh jejích dveří a zarazila se. Nedokázala jsem to. Pár vteřin jsem číhala ve dveřích jako nějaký úchyl, dokud...

„Do prdele, já nejsem slepá!“ Hodila po mně hlasem jako dýkou. „Pojďte sem.“

A tak jsem šla. Překročila jsem práh a spatřila ji. Seděla za svým obrovským psacím stolem a opírala se o opěradlo starého koženého křesla, které vypadalo, jako by kdysi patřilo do Bílého domu. Vzduchem se vznášel těžký oblak kouře z její silné camelky... No dobře, to kecám. Nekouřila. Ale měla by kouřit, protože vypadala přesně jako ten typ ženy, která má všechno u zadku. Ženy, která by vaši tlející mrtvolu použila

jako záchranný člun, pila benzín z otráveného kalicha a po sexu pojídala muže zaživa. *Pokud tedy nějaký sex vůbec provozovala.*

„Tak, povězte mi,“ řekla svým chraplavým, zastřeným hlasem, „vymyslel někdo, jak zastavit a zvrátit globální oteplování?“ Naklonila se dopředu a její křeslo hlasitě zaskřípalo.

„Promiňte, cože?“ pípala jsem nervózně.

„Nebo že by někdo odhalil veškerá tajemství vesmíru?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Asi vás nechápu.“

Vstala a ozvalo se další táhlé, hlasité zaskřípání. Zajímalo by mě, jestli to dělá schválně. Mělo její křeslo speciální funkci „děsivý skřípot“?

„Ptám se, jestli se neudál nějaký zázrak a vy teď nemáte pár slov na stránce. Jestli nemáte něco, z čeho se obvykle dělají ty věčičky, jež nazýváme ‚kniha‘.“ Prsty naznačila ve vzduchu uvozovky. Bylo to tak slizké a povýšenecké gesto, že kdybych byla někým jiným – někým, kdo si tak snadno nenadělá do kalhot –, zvedla bych ze stolu toho pompézního vycpaného bažanta, co křičel *Podívejte se, já umím střílet*, a nacpala jí ho do chřtánu. Nebo mu alespoň vytrhala ocasní péra a popíchala ji jejich špičkami.

„Ale abych byla upřímná, vlastně mě to vůbec nepřekvapuje. Tohle jsem zažila už s jinými spisovateli,“ ucedila břitce.

„Co tím myslíte?“

Povzdechla si. „Stává se to častěji, než byste řekla.“

„Co se stává častěji?“

„Že se tu objeví umělec jednoho hitu. Spisovatel, jemuž se povede jen jedna kniha. U vás jsem to tak trochu tušila. Nepřišla jste mi jako někdo, kdo by měl v rukávu víc než jeden příběh. Dalo se to čekat.“

„No dovolte!“ Brada mi spadla skoro až k podlaze. Dafné právě nahlas potvrdila můj největší strach: *má první kniha byla jen náhoda a teď už ze mě nic dobrého nevypadne.*

„Každý prostě nemůže být Steve King – což mi připomíná... Natašo!“ hlasitě zavolala na jednu ze svých asistentek a ta hladce vplula do kanceláře. „Zavolej Steveově agentce a připomeň jí náš zítřejší pozdní oběd.“ Nataša přikývla a odplula zase ven. Dafné se otočila ke mně. „Steve, ten má v hlavě příběhů dost.“

„Já mám v hlavě taky dost příběhů,“ zakoktala jsem nejistě. Moc přesvědčivě to ale neznělo.

Uchechtla se. V hlavě mi automaticky naskočila představa čarodějnice nad kotlíkem. „Moc to tak nevypadá.“ Byla kyselá jako citrón, vymáchaný navíc v kyselině sírové.

„Je to tak. Mám v zásobě spoustu příběhů a *nejsem* žádný umělec jednoho hitu. Mám toho hodně co vyprávět, hodně co říct, hodně...“ Zarazila jsem se, když jsem uviděla, jak povýšeně obrátila oči v sloup. To gesto projelo mými máslovými vnitřnostmi jako horký nůž. Evidentně ve mě nevěřila a ani se to nesnažila skrývat. Však já jí ještě ukážu. Ukážu jí, že...

A pak její uchechtnutí přešlo ve smích.

„Co se děje?“ zeptala jsem se a ustoupila o krok dozadu, jako bych čekala, že po mně hodí ropuchu a navěky mě prokleje.

Potřásla hlavou. „Já snad musím mít déjà vu.“

„Ehm... Proč?“ vykoktala jsem.

„Tolik spisovatelů už tady stálo,“ ukázala na podlahu a já sklopila oči k zemi, „a říkalo na chlup totéž, co jste teď řekla vy. No co, zas jedna nula přes palubu.“

„Cože?“

„Samozřejmě to budete vy, kdo bude splácet zálohu, ne já. A já si pochopitelně nechám svých patnáct procent.“

„Ale..., počkejte přece. Musí existovat nějaké řešení, něco –“

„Jediným řešením by bylo, kdybyste teď vyplodila knihu, což se evidentně nestane.“

„Stane!“ Teď už jsem byla úplně zoufalá a sama jsem nevěřila tomu, co říkám.

„No, tak kde ji máte? Kdepak je ten úžasný trhák, po kterém bude celý svět šilet?“ Její oči se mi posmívaly a odsuzovaly mě.

„Mám ho. Mám ho.“ Ta lež ze mě vypadla sama od sebe.

„Kde?“ A pak udělala něco, co mě opravdu dopálilo. To přehnal. Začala se teatrálně přehrabovat v papírech na stole. „Kde by to asi tak mohlo být?“ Zvedla štos papírů a předstírala, že pod nimi hledá. „Ne. Není to tu,“ ucedila sarkasticky. „A co tady?“ Otevřela jeden ze svých šuplíků a podívala se dovnitř. „Tady taky nic není!“

A vtom mě to napadlo.

Spása! Jako zázrakem.

Okamžik prozření. Prozření tak magického, že jsem si připadala, jako bych stála na pláži, hleděla do hlubin tropické laguny a náhle spatřila droboučkou mušličku na mořském dně. Tohle magické prozření však bylo výsledkem totálního, naprostého šílenství. Zkřížila jsem ruce na prsou a zadívala se Dafné přímo do očí.

„Já ve skutečnosti opravdu něco *píšu*.“ Zírala jsem na ni a snažila se vypadat tak sebevědomě, jak jen to šlo, ale uvnitř jsem se topila v tekutém písku.

Stáhla si brýle na špičku svého ostrého nosu a našpulila rty. Kolem pusy se jí udělaly vrásky, takže vypadala jako konečník.

„A copak to bude, smím-li se ptát?“

„Bude to kniha.“ Vypravila jsem ze sebe to jediné, co mě v tu chvíli napadlo, protože jsem se pod jejím upřeným pohledem začínala rozpadat.

Ušklíbla se. V obličejí se jí zračila směsice pobavení a něčeho, co jsem vyhodnotila jako opovržení. Koutky úst jí zacukaly.

„Tak kniha?“ zopakovala suše.

Přikývla jsem. „Kniha.“

„Jaká?“

„Odehrává se v Jihoafrické republice ve čtyřicátých letech dvacátého století,“ vychrlila jsem, ještě než mě napadlo si to pořádně rozmyslet. „Vládou právě prošel zákon o apartheidu a zákon o smíšených manželstvích. Mladý zamilovaný pár byl rozdělen, protože jeden z nich je bílý a druhý ne. Je to jako *Romeo a Julie* za jihoafrického apartheidu.“ Rychle jsem se zarazila a skoro se plácla přes pusy. *Vážně jsem tohle teď řekla? Nahlas?*

Něco se jí mihlo tváří, ale nebyla jsem si jistá, co to je. Posadila se do křesla a položila ruce na desku stolu. Zadívala jsem se na její nehty. Kdybyste si nedali pozor, mohla by vám jimi vyškubnout aortu.

„Pokračujte,“ řekla a prsty poklepávala na naleštěné dřevo.

„Mám? Ehm..., tak dobře,“ vykoktala jsem nervózně. „Náš mladý pár se do sebe zamiloval v bouřlivé době.“ Myšlenky se mi divoce rozběhly k mým posledním hodinám dějepisu. „Napětí mezi bílými a barevnými Jihoafričany stoupá. Ale uprostřed vší té nenávisti a nevráživosti se tito dva našli, navzdory všemu. Svou lásku a svůj vztah však museli tajit před svými rodiči, policií i celou společností. Jejích příběh bude vyprávěn formou intimních a překrásných milostných dopisů, jež jeden druhému psali.“ Zmlkla jsem a pohlédla na Dafné.

Chvilíčku na mě upřeně zírala a pak její oči kmitly vzhůru, jako by něco hledaly na stropě. Čekala jsem. Pak oči opět sklopila a prsty hlasitě bubnovala o desku stolu. Podívala se na mě a začala přikyvovat.

„Už jste něco z toho napsala?“

A v tu chvíli jsem i já začala přikyvovat. Přikývla jsem, ještě než jsem to stihla mentálně zpracovat. „Ano,“ pípala jsem plaše. Sáhla jsem do kapsy a vytáhla jeden z dopisů.

„Co je to?“ ukázala kostnatým prstem na dopis.

„Psala jsem dopisy na kousky papíru. Pomáhá mi to vcítit se do mých hrdinů,“ řekla jsem a doufala, že mi na to skočí.

„Ach tak.“ Podezřívavě na mě civěla. „No tak, na co čekáte? Čtěte!“

Odkáslala jsem si a sklopila oči k dopisu, který jsem držela v ruce. Myslí mi vířilo milion myšlenek. Jestli se jí text zalíbí, nebude cesty zpět. V opačném případě budu pořád bez knihy. Něco uvnitř mě začalo divoce bušit.

Chystala jsem se překročit čáru. Velkou, tlustou čáru. Ale nemohla jsem si pomoci. Nic mě už nemohlo zastavit. Skočila jsem! Překročila jsem tu čáru a rozběhla se tak rychle, že jsem ji za pár vteřin ztratila z dohledu. Čára byla za mnou. Byla rozmazanou šmouhou na horizontu morálky a zdravého rozumu a já od ní běžela opačným směrem.

Kapitola 4

29. července 1949

Má lásko,

v noci se mi o Tobě opět zdálo. Snil jsem, že kráčím po širém poli a něco hledám. Nevěděl jsem, co to je, ale cítil jsem, jak je důležité, abych to našel. Jako by na tom závisel můj život. Prochodil jsem celé hodiny a točil se v kruhu. Ale pak jsem Tě uviděl. Slunce Ti ozařovalo tvář, jako bys byla anděl nebo nějaká božská bytost, a já si byl v tu chvíli naprosto jistý, žes to byla Ty, koho jsem hledal. Usmála ses na mě a najednou byla noc. Byla jsi hvězdami, měsícem a vším, co noční oblohu prozařovalo. A pak to všechno potemnělo. Měsíční světlo a hvězdy ztratily svůj lesk a pomalu bledly. Mizely v temnotě.

Rozběhl jsem se. Běžel jsem, co nejrychleji to šlo, abych neztratil Tvoje světlo, které přede mnou mizelo do daleka. Natáhl jsem se, abych ho chytil, abych lapil to světlo, ale bylo pryč. Zmizelo v černotě, jako by ho spolkla nějaká obrovská ústa. Všechno Tvé světlo zhaslo a svět zahalila temnota. Chodil jsem kolem a vrážel do věcí, padal, škrábal se zpátky na nohy a zoufale se pokoušel Tě znovu najít... Ale tma byla černá jako inkoust

a Ty v ní nebyla. A pak jsem se probudil do další noční můry.

*Probudil jsem se a zjistil, že naše láska je odteď nezá-
konná. A tak opět bloudím v temnotách, přestože venku
svítí slunce. Celý den jsem se cítil jako v tom snu, jako
bych se Tě opět pokoušel chytit. Jako bys byla milionem
zrníček písku, jež se mi sypou skrz prsty. Je to, jako bych
pustil balonek a pak se jen bezmocně díval, jak stoupá
a mizí za obzor. I kdybych běžel seberycheji a šplhal se-
bevýš, nikdy ho nechytím. Tak se dnes cítím. Je mi, jako
bych Tě ztrácel, jako by Tě ode mě odtahovalo něco, co
nedokážu přemoci. Něco, čemu nedokážu zabránit.*

*Edith, nemůžu si dovolit Tě ztratit. Jsi to nejlepší, co
se mi kdy přihodilo, jsi moje všechno a nikdo mi nemůže
namluvit, že milovat Tě je špatné. Milovat Tě je to nej-
správnější, co jsem kdy v životě udělal. To jediné, co mi
kdy dávalo smysl. Protože bez Tebe můj život smysl nemá,
je temný a já jsem ztracený uprostřed bezhvězdné noci.
Navěky budu tou nocí bloudit a hledat to jediné, co mi
umožňuje dýchat.*

Snad se brzy opět shledáme. Chybíš mi...

Já a Ty, navždy.

Kapitola 5

Dočetla jsem dopis, podívala se na Dafné a musela jsem o krok ustoupit. *Panebože...* Co to je? Co se jí to proboha stalo s obličejem? Snad to není... Je to... Šokovaně jsem zalapala po dechu, když se v Dafnéině oku objevila slza, stekla jí po tváři a vytvořila v jejím oranžovém make-upu bílou stopu. Ta slza měla barvu vody a já byla napůl překvapená, že Dafné nepláče krev, kterou vysála ze svých bývalých klientů. Vzadu jsem uslyšela popotáhnutí a otočila se ke dveřím. Stály tam tři surikaty a po tvářích se jim řinuly slzy.

PPPfffffgghhhhhh! Jedna z Dafnéiných asistentek vytáhla kapesník a hlasitě se vysmrkala.

„To je... To je...“ Dafné se zakoktala a nemohla se vymáčkout. „To je ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy slyšela.“

Její asistentky souhlasně přikyvovaly.

„A teď mi přečtěte dopis, který napsala ona jemu,“ přikázala Dafné a luskla na mě prsty.

„Já... já... Ty jsem ještě nepsala,“ zalhala jsem. Pokud mi bylo známo, byly všechny dopisy dílem jednoho člověka: muže.

„Proč ne?“

„Ehm... Nejdřív napíšu jeho úhel pohledu a teprve potom ten její,“ vysvětlila jsem. Náhle mě přepadl pocit viny z toho, co jsem právě udělala.

„Tak v tom případě doufám, že její dopisy budou stejně dobré jako ty jeho.“

Přikývla jsem. „Budou,“ ujistila jsem ji. V mém hlase zaznělo sebevědomí, které jsem ve skutečnosti neměla.

„Protože jestli budou...“ zasnila se a zamyšleně sklopila oči k desce stolu. „Ano! Ano!“ zvolala, zdvihla hlavu a začala jí pokyvovat. „Umím si to představit. Vidím to před sebou úplně jasně. Prodá se milion výtisků! Bude to na žebříčcích *New York Times* a *USA Today*. Sakra, my z toho vytřískáme i ten zsranej scénář. Pro Netflix. *Romeo a Julie* z Jihoafrické republiky. Bude to ještě srdceryvnější a úžasnější než vaše první kniha. Becca Thorneová je královnou zlomených srdcí. Dovedete rozplakat celý svět. Bože, jestli vaše první kniha vydělala peníze, tak tahle z nás udělá kurevský boháče!“

Zírala jsem na ni. Tvář jí zrudla jakýmsi horečným vzrušením. Bylo to zvláštní, nebezpečné vzrušení. Ten druh vzrušení, který mi naznačoval, že se blíží problémy. *A už je to tady...*

Luskla prsty na jednu surikatu. „Okamžitě zavolejte *Light-house Books*.“

„Počkat! Počkejte.“ Zdvihla jsem ruce v záchvatu paniky. Pomalu mi začínala docházet závažnost mého činu. A pak přišel pocit viny. Tohle přece nebyl můj dopis, neměla jsem ho číst! „Co to děláte?“

„Řeknu jim, že tady máme bestseller. Možná z nich vytřískáme víc peněz. Zahraniční práva, protože tohle musí vyjít ve všech jazycích, audio-“

„Počkejte!“ přerušila jsem ji. V krku mi rostl kaktus paniky. Bezvýrazně na mě pohlédla. „Proč bych měla čekat?“

„Já... No, nemyslíte si, že je trochu předčasné volat nakladatelství...? Chci říct, no... Já ani nemám... Ne že bych -“

Zdvihla ruku a umlčela mě. „Kolik těch dopisů jste zatím napsala?“

Divoce jsem zavrtěla hlavou. „Moc ne.“

„Tak proč máte tak nacpanou kapsu?“ Ukázala prstem na kapsu mých džín, z níž jsem před chvílí vytáhla dopis. „Nebo že by vám ztloustla jen jedna kyčel?“ *Bože, to je ale mrcha!* „Chci Lighthouse Books na telefonu... *Hned!*“ vykřikla.

„Přestaňte. Zadržte!“ vypískla jsem.

Švihla hlavou a její pohled byl spalující jako nikdy předtím. „Co je to s vámi?“

„Já to nemůžu udělat,“ vyhrkla jsem. „Není to správné. Neměla jsem to udělat. Byla to strašná chyba a já toho lituju a... Já...“

V tu chvíli zazvonil telefon a obě jsme po něm šlehly očima. Dafné se natáhla ke sluchátku, její pařát se k němu blížil jako ve zpomaleném záběru. Chňapla jsem po něm, jak nejrychleji jsem dovedla, ale bylo to pozdě. Dafné popadla sluchátko a pak – jsem si tím jistá – na mě zavrčela.

„Ahojky, Belindo,“ zašveholila do telefonu sladce. Belinda byla má editorka. „Mám skvělou zprávu! Opravdu skvělou. Parádní!“

Vpadla jsem do bytu a vrhla se přímo na gauč. Bolelo mě celé tělo, od palců na nohou po vlasové cibulky na hlavě. Od chvíle, kdy jsem opustila Dafnéinu kancelář, mě hrůza z průšvihů, do něhož jsem spadla, zaplavovala v pravidelných vlnách. Jak jsem se blížila domů, vlny nabíraly tempo a nakonec mě masivní přílivová vlna málem smetla na zem. Když jsem strkala klíč do zámku, země pod mýma nohama se třásla, jako by na ni dopadl meteorit. Balancovala jsem nad propastí totální, naprosto šílené katastrofy.

Sakra! Tohle je takovej průser.

Ne „velkej průser“, jako když se probudíte uprostřed noci zbrocení studeným potem, v hrudi vás píchá a nemůžete

popadnout dech. Ne, já mám na mysli takovej průser, kdy se vzbudíte uprostřed noci ve vězení, zbrocení studeným potem, v hrudi vás píchá a nemůžete popadnout dech. Protože já právě porušovala zákon. Stal se ze mě regulérní zločinec a chystala jsem se spáchat ten nejhorší zločin knižního průmyslu: *plagiátorství*.

Jako spisovatel se pořád bojíte, abyste se něčeho takového omylem nedopustili. Bojíte se, že jeden z těch slovních obrátů, co jste právě použili, třeba není ve skutečnosti váš, že jste ho možná někde četli a on se vám zaryl do mozku tak hluboko, až jste si začali myslet, že jste na něj přišli sami. Ale tohle bylo něco jiného. Něco *úplně jiného*. Tohle bylo, jako kdybych řekla, že i když je můj zadek čtyřikrát větší, než by měl být, tak vypadám jako Kim Kardashian. V tomhle bodě příběhu bych vás chtěla ujistit, že jako Kim Kardashian rozhodně *nevypadám*. Ani jako žádný jiný člen téhle rodiny. Bledá evropská kůže, kterou jsem zdělila po své irské babičce, pihy, co mi na sluníčku naskáčou na tváři, a jasně rudé vlasy (díky, strýčku Teddy) jsou toho důkazem. Bože, můj mozek mlel nesmysly, myšlenky vířily a...

Potřebovala jsem panáka. Co to plácám? Potřebovala jsem jich šest. Proklínala jsem skutečnost, že alkohol nepiju, a přála jsem si, aby tomu alespoň v tuhle chvíli bylo jinak.

Natáhla jsem se na gauč a zírala do stropu. Měla jsem skutečné dilema. Doslova jsem ho držela v rukou. Ve svých zpocených, plagiátorských prackách. Zdvihla jsem je k očím a začala jsem si prohlížet dopisy. *Co si teď mám pro všechno na světě počít?* Kostky byly vrženy. Dafné (velevážená paní) se o to postarala, když zavolala do nakladatelství a slíbila jim literární bombu impozantních, ceny vyhrávajících rozměrů. Když to popisovala, chtělo se mi zvracet, ale co jsem měla dělat? Vytrhnout jí sluchátko z ruky? Říct jim oběma, že jsem se právě probrala z nepřičetnosti, že jsem lhala, že

ve skutečnosti žádnou knihu nemám a nejspíš (určitě) ani nikdy mít nebudu?

Kostky byly opravdu vrženy. Řítily se po kluzké dráze jako bowlingová koule, jež každým okamžikem rozrazí kuželky na jejím konci. V tu chvíli jsem si připadala jako jedna z těch kuželek. Ležela jsem a čekala na náraz.

Rychle jsem se posadila a roztřeseně položila dopisy na konferenční stolek. Na konferenční stolek z růženínu, abych byla přesnější. Další předražená věc, kterou jsem si nemusela kupovat. Četla jsem knihu o polodrahokamech, takový ten nadpozemský blábol o mystických energiích a kdovíčem dalším, bla bla bla. Psali tam, že růženín má uklidňující vlastnosti a vnáší do domova lásku, pokoj a duševní klid. Tou dobou jsem duševní klid potřebovala jako sůl. Ale nedostavil se. Jediné, co se dostavilo, byl poněkud znepokojivý výpis z účtu.

Rozprostřela jsem dopisy, uhlazovala je dlaní, přejížděla po nich prsty a vnímala jejich texturu, když...

Konečky prstů narazily na něco, co se od ostatních dopisů lišilo. Něco hladkého. Vytáhla jsem to a podívala se na to zblízka. Mezi těmi ohmatanými, potrhanými dopisy se nacházela zalepená obálka. Otočila jsem ji a podívala se na zadní stranu. Poznala jsem, že ji ještě nikdo neotevřel. Prohlédla jsem si písmo na přední straně: bylo úplně jiné než u ostatních dopisů. Působilo zdobně a žensky. Samá křivka, ozdobné kličky a srdíčka.

Pokusila jsem se obálku opatrně otevřít, ale ruce se mi potily tak silně, že jsem na ní zanechávala mokrou, lepkavou stopu. Konečně se mi to podařilo a opatrně jsem z obálky vytáhla dopis. Byl dokonalý, jako by byl uložen v časové schránce - nedotčený, bez poskvrnky. Něžně jsem ho rozevřela a obdivovala krouživé tahy písma. Pak jsem se pustila do čtení.

Kapitola 6

20. září 1949

Prosím, ignoruj ten dopis, jenž jsem Ti minulý týden poslala. Nic z toho nebylo z mé hlavy. Otec mě donutil ho napsat. Zkoušela jsem se bránit, ale nešlo to. Držel mě u stolu celé hodiny, dokud jsem ten dopis nenapsala. Ta slova mě zabíjela. Zraňovalo mě říkat takové věci o naší lásce a vztahu, protože nic z toho není pravda.

Když jsme se toho dne vrátili z jeskyně, otec zpřeházel celý můj pokoj. Pod matrací našel deník a vzadu ve skříni ty obrázky Tebe. Obličej mu zrudl, dokonce i ta klikatá bílá jizva, kterou má na tváři. Tolik jsem se ho bála. Vytáhl mě ven a přinutil mě rozdělat oheň. Chtěl, abych do něj všechno hodila. Když jsem rovnala třísky na podpal a muchlala noviny do malých kuliček, bylo mi, jako bych si sama kopala hrob. Otec škrtl zápalkou a moje hromádka vzplála. Mé srdce hořelo spolu s ní - tak to bolelo, sledovat, jak se rohy papírů krouť a rozpadají a jak barva na plátně černá, až z Tebe nakonec nic nezbylo. Potom mě otec dovedl domů a řekl mi, že jestli se s Tebou ještě někdy setkám, budu pro něj mrtvá. Ale já už mrtvá byla. Část mě zemřela ten den v ohni.

Ale když jsme byli uvnitř, podařilo se Miriam některé věci z ohně zachránit. Schovala mi je. Řekla mi, že o nás celou tu dobu věděla. Jednou v noci nás spolu viděla. Nikomu to neřekne, je na naší straně.

Příštího dne mě otec vzal za otcem McMillanem, protože je rozhodnutý, že si musím vzít Iana. Domlouvá nám manželství a já mu v tom nemohu zabránit. Ale jak si ho mohu vzít? Jak si mohu vzít muže, kterého nemiluji? Stála jsem tam před kostelem na kopci a dívala se na město. V noci pršelo a řeka přetékala, unikala z břehů a proudila do moře. Zbarvovala ho dohněda. Ta voda byla tak rychlá, tak rychle se zbavovala svých pout, že mi vnukla nápad.

Pokusím se utéct. Sbalím si věci a sejdu se s Tebou pod naší vrbou u řeky. Budu tam o půlnoci posledního dne září. Otec bude pryč. Počkám tam na Tebe, přímo na místě, kde jsme do stromu vyryli náš vzájemný slib.

Bude to dokonalé. Setkáme se pod tou nejstarší a největší vrbou v zemi. Naši lásku si představuji jako ten strom. Je velká, odolá vichřicím, bouřím a mrazům a nikdy nepřestane růst. Ať si můj otec, vlada nebo celý svět říkají cokoli, nikdy Tě nepřestanu milovat.

Našla jsem lepší skrýš pro dopisy, které Ti píši. Budeš si je tam moci vyzvednout. Uložím je do své „oblíbené knihy“. Prosím, vyhledej je, co nejrychleji to půjde, pro případ, že by se něco změnilo. Miriam říká, že Ti doručí jen tento jediný dopis, protože nosit Ti další dopisy by pro ni bylo příliš nebezpečné. Kdyby otec zjistil, že nám pomáhá, kdo ví, čeho by byl schopen. Takovému nebezpečí ji nemohu vystavit.

Miluji Tě. Miluji Tě. Miluji Tě. Miluji Tě a nemohu se dočkat, až se s Tebou znovu shledám. Od doby, kdy jsem Tě naposledy viděla, už uplynulo třináct dní. Vyrývala jsem

čáry do zdi za postelí, jako to dělají vězni. Protože tak se cítím, když jsem bez Tebe – jako ve vězení.

Ale uvidíme se brzy. Někam spolu utečeme, přesně jak jsme si říkali. Postavíme si domek uprostřed lesa, kde nás nikdo nenajde. Tam budeme společně žít, skryti před tímto krutým, ukrutným světem... Jak jsme o tom společně snili.

Každé ráno se budeme probouzet společně. Budeme se držet v náruči a ležet v posteli celé hodiny, protože nepotřebujeme mít jeden od druhého klid. Každý den budeme chodit plavat, já Tě budu malovat a Ty mi budeš předčítat, a když se nám bude chtít, budeme si povídat celou noc, protože nebudeme mít kam spěchat. Budeme si navzájem říkat, že se milujeme, a budeme to říkat nahlas. Budeme to říkat celé dny a celé noci, dokud si nevyhradíme všechny ty chvíle, kdy jsme ta slova nesměli vyslovit. A ani pak s tím nepřestaneme...

Miluji Tě. Miluji Tě. Miluji Tě. Miluji Tě. Miluji Tě. Miluji Tě. Miluji Tě. Miluji Tě.

Čekej na mě pod vrbou. Přijdu a od té chvíle začne náš společný život.

Já a Ty, navždy.

Kapitola 7

Slzy.

Tohle byla ta nejsmutnější a nejkrásnější věc, jakou jsem v životě četla.

A nebyla to nějaká smyšlená zápletka z filmu nebo knížky. Tohle někomu vytrysklo přímo z hloubi srdce. Syrové, skutečné, nádherné, dojemné... *A špatné.* To, co jsem dělala, bylo tak, tak špatné. *To sice vím, ale...*

Rychle jsem otvírala všechny dopisy, jeden po druhém. Hledala jsem další, které napsala ona. Ale byl tam jenom ten jeden, a příběh v něm končil tak náhle. *Co bylo dál?* Nemohla jsem to vydržet, *musela* jsem to zjistit. Doslova *musela*, protože přede mnou se rozprostíral nedokončený příběh a já své agentce slíbila komplet, a to z obou úhlů pohledu.

Vstala jsem a několikrát přešla po pokoji. Byla jsem podrážděná, neklidná a myslela jsem, že vyskočím z kůže. Ty dopisy na konferenčním stolku mě volaly jménem. Tedy, ne doslova. Každopádně jsem *doufala*, že mě nevolají doslova, protože v takovém případě bych potřebovala velice konkrétní pomoc, takovou, jakou obvykle poskytují laskaví doktoři s psacími podložkami. Dopisy mě volaly způsobem, jemuž jsem zatím tak docela nerozuměla. Celé to vypadalo jako

podezřele šťastná náhoda. Jen před pár hodinami jsem zoufale potřebovala námět, a on mi sám spadl do klína. *Byla to jenom obyčejná náhoda?* Bylo v tom něco víc? Nebo jen hledám způsob, jak ospravedlnit svoje chování?

Otočila jsem se a znovu si dopisy prohlédla. Bylo jich hodně – třicet, možná čtyřicet, ale rozhodně to nebylo dost na celou knihu. A už vůbec ne bez druhé poloviny příběhu, konce, pozadí a kontextu!

Horečně jsem je procházela a hledala nápovědy. Kdybych to místo dokázala najít, třeba by se mi povedlo nějak doplnit prázdná místa v příběhu. Pročítala jsem dopisy a sbírala nejrůznější detaily. Zmínky o vrbě a o nápise, co do ní vyryli, o horkých létech na pláži, staré radnici a řece, jež vtéká do moře. Sbírala jsem ty střípky jako ztracené kousky skládačky a snažila se je pospojovat, abych získala celkový obraz.

Natáhla jsem se pro počítač a otevřela Google. Nebylo toho moc, čeho bych se mohla chytit – vlastně skoro nic. Ale Google má většinou odpověď na všechno. (I když někdy se může mýlit. Ukázalo se, že ta vyrážka, co jsem nedávno měla, nebyla smrtící reakce na džus z granátového jablka a já neměla anafylaktický šok.) Prsty se mi chvilku vznášely nad klávesnicí. Přemýšlela jsem, co zadat. *Kostel, otec McMillan, vrba, řeka, moře.* Bylo to jako jehla v kupce sena. Tohle místo nikdy nenajdu. *Nebo že by?*

A pak jsem našla znamení. Velké, jasně rudé znamení, které blikalo a křičelo na mě. Byl to článek o kostele na kopci v městečku Willow Bay, který vyhořel, byl znovu postaven a zasvěcen otci Jamesi McMillanovi. Ten zemřel zhruba před třiceti lety, když hrdinně zachraňoval dítě, které smetla rozvodněná řeka a odnášela ho do moře.

Jaká je pravděpodobnost, že...?! Všechno to tam bylo, černé na bílém.

Zírala jsem na obrazovku a několikrát zamrkala. Vyhledala jsem si městečko Willow Bay, a čím déle jsem se dívala na fotky, tím víc jsem byla přesvědčená, že je to ono. Bylo tam všechno: řeka, jež vtéká do moře a zbarvuje jeho pruh dohněda, vrba, kostel na kopci a horké letní pláže.

Sakra. Přece to nemůže být tak snadné. Nebo... může? Vrhla jsem se na Google Maps a zadala adresu. Pět a půl hodiny autem odsud. Vstala jsem a začala chodit po pokoji sem a tam. Nedokázala jsem sedět v klidu – v mém nitru hořela výheň energie a rozpalovala mě, až mě všechno svědilo. Ale nebyl to ten druh svědění, který přejde, když se poškrábete, ani ten druh horka, který zažene studená sprcha. Tohle bylo něco mnohem hlubšího.

„Do prdele!“ zaklela jsem a ukousla si kus nehtu. Podívala jsem se na svůj prst. Co to proboha dělám? Já si přece nekoušu nehty. Na druhou stranu, já obvykle ani nelžu své agentce o tom, že jsem napsala knihu, která ve skutečnosti neexistuje, a nechystám se opsat dopisy, které jsem náhodou našla v kabelce poté, co jsem málem našla smrt v rozjetém výtahu.

Ale moje kariéra visela na vlásku. Žádnou knihu jsem neměla, a jestli nenapišu tenhle příběh, nenapišu už nic. Celý rok jsem žila v zatuchlé, osamělé tvůrčí krizi a tyhle dopisy byly prvním zábleskem naděje, jenž se mi v posledních měsících zjevil. Dopisy byly má jediná šance, jediná možnost, jak zachránit svou kariéru i sebe. Protože kým bych bez své kariéry byla? Před ní jsem nebyla nikdo a k tomu se rozhodně vrátit nechci. Nesmím *mu* udělat tu radost, že selžu. Nesmím ji udělat nikomu z *nich*...

Nechci se vrátit do minulosti. Nechci být dívka se špatným jménem a obyčejným životem. Chci být Becca Thorneová. Ano, přesně takový život chci vést. *Ale budu schopná ukrást cizí život, abych toho dosáhla?*